

Бојан Воркапић

МЕСЕЧЕВА ПЕСМА

Ноћ поред Саве била је ветровита и топла. Било је око два сата по поноћи и враћајући се са једног од сплавова, осетио сам да немам баш добру равнотежу. Другари, девојке, наставак прославе матуре. У грудима страст, грло распукло од певања а у желуцу превише пива. Још увек осећајући шуштећу глувоћу, схватио сам да би најбоље било не чекати последњи трамвај који је вероватно одавно завршио вожњу и перу га у депоу. Ходао сам споро али усправно. Шеталиште низ реку, савршено уређено, са дугачким дрворедом и низом клупа. Пошто је рано лето, сетих се да ће за око два и по сата сванути. Можда и нема разлога ићи одавде. У трену ме је запахнуо омамљив и привлачан мирис речног талоба. Погледао сам ка води и угледао хиљаде светлуцавих зрнаца која су распршено титрала. Обузе ме величанствен доживљај живота и природе. Ветар ме поново обујми у налету, угледах прву клупу крај себе и седох. Најбоље „лечење” равнотеже је у лежећем положају, стога легох на леђа и пружих се целом дужином клупе. Била је то прва ноћ да ми је клупа заменила постељу. Ваљда због близине воде и умора у мишићима, осећао сам неку угодну тромост а у души спокој. Био сам потпуно уверен да ми се ништа лоше не може десити. Наједном се зањихаше крошње платана изнад моје главе. То дивно шуштање ме још дубље повуче у сан. Осетио сам да капке споро склапам. Изнад мене је било хиљаде хектара неба са јатима звезда и огромним, округлим, наранџастим Месецом као најсјајнијим телом. Не знам зашто сви за ноћ кажу да је црна?! Ноћ је само недогледан тегет плашт порозан са свих страна блистањем мањих или већих светлећих тела. Месец ми очаравајуће привуче поглед. Паде ми на памет да можда бити месечар и није тако чудно, јер Месец заиста опија човечји ум. Чуо

сам као дете да човек Месецу може да саопшти најскривеније жеље и да ће му, кадтад, бити испуњене. Најдубље у свом срцу желео бих да певам моћно. Плишано, лако и благо као Елвис или Нет Кинг Кола врцаво и неухватљиво као Џејмс Браун. А опет на наш, балкански начин. „Учини драги Месече, учини да певам неодољиво... Учини...” – биле су последње речи којих се сећам пре него што сам утонуо у сан... Према мном су пешчане дине које се на хоризонту спајају у висок пешчани бедем. Врх бедема је делница са небом. Свуда је плава тама. Шакама хватам песак, хладан и врло ситан, у млазевима ми се слива између прстију. Иза бедема, из несагледиве даљине, допире жућкаста светлост и као да чујем неки нејасан звук. Дајем се у трк и одскачем од тла по више метара, баш као астронаути по месечевој површини. Сваким кораком прелазим више десетина стопа, при одразу ми трепери у желуцу јер нема тежине. Незаустављиво савлађујем простор, као див. Песак се пода мном не осипа и ноге ми не пропадају у њега. Пењем се уз бедем, хрлим ка светлости без напора. Још само корак. Успињем се, нагло застајем. Испод мене је пространа зараван. На сред ње упаљена је логорска ватра, пламени језици играју и извијају се високо ка небу. Око ње стоји мноштво деце, од десетак, дванаест година. Скромније су одевена. Неки од њих гледају ватру, неки су загледани у Месец који шљашти мало изнад њихових глава, као огромна жућкаста лопта са својим наборима на површини, камењем и светлоплавим прахом којим је посут. Подно самог Месеца је човек коме препознајем само косу науљену чичковим уљем и кожную јакну са подигнутом крагном. Кожа му се пресијава од месечевог праха који лагано пада по њему. Уздигао је руке ка Месецу и нешто попева, распуклим али привлачним гласом. Тих је, као да му је стегнуто грло. Силазим са бедема, идем ка ватри пролазећи између немо загледане деце. Неки од њих ме испрате погледом, одсјај пламена им поиграва на лицу. Гледају ме чудним и доброћудним очима. Пролазим поред деце и ходам ка Месецу и непозантом човеку, који ме вуче ка себи, као магнет. Стајем крај њега, видим га из профила и делује ми познат. Он споро окрене главу и угледам лице краља Елвиса. Гледао ме је равно у лице, нетремице и добронамерно. Све је на њему било краљевско, само није имао круну. Он се осмехне и укаже прстом ка Месецу: „Хајде, додирни га.” Дижем руку и дотичем месечеву површину, гњечим је као гуму, по шаци ми пада светлећа прашина. Усхићен сам, смејем се, тело ми је лако као да лебдим. Осећам налет гласовне снаге. „Знаш ли и ти Месечеву песму”, пита ме Елвис и из дубине плућа потерам хиљаде литара ваздуха од којих ми зазвоне гласнице као прапорци од злата. И он запева са мном. Било је то нешто најмеканије и најнеухватљивије на свету. Из наших грла ори се свемирски мелизам, Месечева песма и ле-

ти ка крају васељене. Сузе ми теку од радости, плава прашина нам пада по лицу, натпевавам се са краљем песме, глас ми је све снажнији. Ово звучи моћније и слађе од „Плавог (тужног) Месеца”. Боже, је ли могуће, пропевао сам. Заиста сам пропевао! Прене ме нагло стезање у грлу. Призор Месеца у трену нестаје, песма утихне. Отварам очи и поново над собом видим крошње које се њишу али небо више није тегет боје. Придижем се, хоризонт је пурпуран – 4 сата је и 45 минута. Нисам уморан и не врти ми се у глави, али нисам ни нарочито оран. Мишићи су ми мало укочени, врат утрнуо. Покушавам да се присетим мелодије, напрежем се да запевам, глас је распукао. Силим се, кашљем. Устајем и ходам ка трамвајској станици, прогони ме мисао да ћу заувек заборавити Месечеву песму, најдивније звуке које сам чуо. Док пролазим поред платана, нешто ме призива да се окренем. Иза мене, на супротној страни небеске полулопте је Месец у бледим траговима. Повлачи се пред Сунцем. Збогом, Месече. Хоћу ли икад моћно пропевати...